

Mila Haugová — Venujte pozornosť predovšetkým sami sebe

Som veľmi rada, že ste sa rozhodli obrátiť sa na mladých čitateľov a dávať do súvislosti „veci medzi nebom a zemou“. Verím, že sa vám tieto vysoké ambície podarí dostať nielen do jubilejného čísla, ale aj do všetkých ostatných čísiel K&K.

Tretí rok mám veľmi zaujímavú možnosť, v rámci seminárov esejistiky vo Výberovom vzdelávacom spolku spoznávať mladú generáciu, povedzme dosť blízko, ale napriek tomu si dovoľím o všetkom písať len veľmi opatrne - je to citlivá téma - a zovšeobecnenia sú nebezpečné. Nevieť povedať, aký smer, trend, ktorý bude mať vplyv na budúcnosť, sa vynoril. Je ťažké hovoriť o tom, čo je práve tu a teraz, lebo to žijeme, v tom žijeme a svoje názory, chyby, či omyly musíme korigovať na niečom, čo je živé, a čím sme my sami.

Mladí ľudia, ale nielen oni, by si mali všimnúť a venovať predovšetkým pozornosť sami sebe, spoznávať sa, reflektovať sa, stavať si latku, napriek všeobecnej priemernosti vždy vysoko. Nedívať sa na to, čo robia iní, ale mať na zreteľ predovšetkým to, čo sú schopní ponúknuť oni a nejsť cestou ľahšieho odporu, povedať si „nejde to“ a venovať sa len kritike toho „čo nejde“, bez navrhovania vlastných riešení, ako by to malo, či mohlo ísť.

„...ak si zvykneme na slobodu a budeme mať odvahu písať presne to, čo si myslíme, ak

trochu unikneme zo spoločnej obývačky a budeme ľudí vidieť nie vždy iba vo vzťahu k sebe navzájom, ale aj vo vzťahu k skutočnosti...“ (Virginia Woolf, *Vlastná izba*, Kalligram 2000, preklad Pavel Vilikovský). Myslím, že vôbec neviem, ak citované slová pochádzajú z roku 1928 a esej, v ktorej sa nachádzajú pojednáva vlastne o ženskom písaní: dá sa veľmi ľahko rozšíriť na písanie a pohľad na svet vôbec. Kniha je inšpirujúca nielen svojím obsahom, takých viet, ako som citovala, je tam veľmi veľa, ale zároveň svojou formou, štýlom písania, kde čitateľ/ka môže nájsť spolu s duchovným a estetickým zátkom navyše priamy návod „ako“ písať, ako presne vyjadriť svoje myšlienky. Je vzácnym príkladom jednoty obsahu a formy.

Určite som za posledné roky narazila na článok, ktorý bol inšpirujúci, ale priznám sa, radšej by som v budúcnosti na stránkach K&K možno komentovala alebo vlastne skôr usilovala sa porozumieť príspevkom od Vašich študentov, či mladých čitateľov a skôr ako o kritický postoj by mi skôr bolo srdcu blízke približovanie a možnosť niečo prijať, čo sama neviem a čo mi môžu svojimi čerstvými senzormi sprostredkovať tí, ktorí tu budú žiť svoj život, keď ja už tu nebudem.

Na záver: Verím mladým a nehanbím sa pred nimi niečo nevedieť. Tam začína dôvera a rovnocenný dialóg.

Peter Župník: *Vtáci / Birds*

Pred búrkou / *Before the Storm*

